

[Niels Helvæg Petersen]

derfor kan udmøntes i noget, beskæmmer selvfølgelig ikke nogen, men det er ikke en realistisk forhåbning. Man må konstatere, at den kreds af partier, der udformede erklæringen, er den, der har meldt pas, og at det ikke er centrum-demokraternes og formentlig heller ikke kristeligt folkepartis bord.

Det radikale venstre agter i samlingens løb selv at bidrage til diskussionen om jordpolitikken og til, hvorledes man begrænser pristigningerne på jord og fast ejendom. Vi vil fremsætte egne forslag på området.

Det gælder også med hensyn til medejendomsret. Den økonomiske krise forstærker behovet for, at man nu lægger grunden til at komme i gang med spørgsmålet om de ansattes medejendomsret. Under ingen omstændigheder vil spørgsmålet om medejendomsret til virksomhederne være et spørgsmål, der kan løses fra den ene dag til den anden. Det bliver en lang proces. Det drejer sig om at sætte gang i den proces og gøre det nu.

Vi føler hos os, at det forslag, der ligger på bordet, som er fremsat af LO og socialdemokratiet, og som snart har ligget på bordet i mange år, i virkeligheden er med til at blokere for udviklingen. Regeringen, socialdemokratiet og LO må se klart i øjnene, at man ikke kommer igennem med det forslag. Det er end ikke, efter alt, hvad vi ved fra opinionsundersøgelserne, ønsket af socialdemokratiets egne medlemmer og af LOs egne medlemmer, for slet ikke at tale om resten af befolkningen.

Der er derfor i dag den lidt barokke situation, at socialdemokratiet og LO med deres eget forslag faktisk blokerer, at der kan ske noget på området. For at bruge et udtryk, som har været anvendt før: socialdemokratiets og LOs ØD-forslag er ikke en del af løsningen på problemet, men er blevet en del af selve problemet. Der er ikke nogen interesse for denne særlige model af en lang række grunde, jeg ikke skal gå nærmere ind på, hvorimod jeg tror, at interessen for at gøre fremskridt med hensyn til medejendomsret i almindelighed til industriens arbejdspladser er særdeles levende i befolkningen.

Regeringen vil nu nedsætte et udvalg. Heri ser jeg en begyndende og, synes jeg, vigtig erkendelse af, at det oprindelige forslag er uigennemførligt, men jeg vil gerne opfordre

regeringen til at sikre, at udvalget får en alsidig sammensætning, så hele medejendomsretsspørgsmålet kan få en alsidig belysning; ellers vil man blot komme til at opleve, at sagen udsættes for nye forsinkelser.

Det radikale venstre agter i samlingens løb at fremsætte egne forslag med hensyn til medejendomsret, der bygger på andre tanker end regeringens og LOs forslag. Vi håber, at vi med vore forslag kan bidrage til at fjerne den hindring for, at vi kan komme i gang med sagen, som den nuværende situation faktisk udgør.

Et fjerde hovedområde for indsatsen må blive boligpolitikken. Der skal føres forhandlinger om et nyt, forhåbentlig langsigtet, boligforlig i denne samling, og problemerne tårner sig jo op på boligområdet. Det radikale venstre er klar til at gå ind i boligspørgsmålet i denne samling ud fra følgende synspunkter: vi ønsker en højere grad af ligestilling mellem ejere og lejere, vi ønsker mere stabile finansieringsregler for nybyggeriet, både det almenyttige og det private, og vi ønsker en afvikling over en årrække af direkte og indirekte tilskudsordninger til og subsidiering af boligforbruget. Disse fire spørgsmål må der tages fat på i denne folketingsamling, hvis grunden skal lægges til en varig og holdbar indkomspolitik.

Vi ved alle, at en indsats over for omkostningsstigningerne i vore erhverv er nødvendig, at det er den eneste mulighed, vi har på lang sigt for at forbedre betalingsbalance og beskæftigelse. Det er nødvendigt med en yderst moderat løn-omkostningsudvikling. Men hvis det skal lykkes at gennemføre det, som med et begreb hedder indkomspolitik, så er det nødvendigt, at man inddrager disse centrale fordelingspolitiske spørgsmål, som jeg her har været inde på. Vi tror ikke hos os på, at det vil være muligt at føre indkomspolitik til en lykkelig slutning, medmindre der tages fat på områderne, og derfor håber vi, at der vil vise sig muligheder for i denne samling at lægge grunden til en holdbar indkomspolitik i perioden efter 1979. Et særligt problem i denne forbindelse udgør selvfølgelig diskussionen om de indefrosne ATP-dyrtidsportioner. Vi mener også, at det i dette spørgsmål vil være nødvendigt og rigtigt, at folketingspartierne begynder at diskutere